

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουγενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—

Ἑξάμηνος 4,50

Τριμήνος 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία φρ. 10.—

Ἑξάμηνος 5,50

Τριμήνος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰουνίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 27

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ὁ Ραούλ, μὲ ἀσταθὴ ἀκόμῃ φωνήν καὶ καταπνίγων ἐν χάσμῳ, ἠρώτησε :

—Ποῦ εἶμαι ;

—Εἰς ὕψος τριῶν χιλιάδων μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἀπεκρίθη θριαμβευτικῶς ἡ μὲς Μπρίτζ, καὶ πρὶν ξημερώσῃ, εἰς Χιλί.

Ὁ Ραούλ ἠσθάνθη τότε ὅτι ἐκρύωνε, κ' ἔκαμε νὰ καταιβῇ ἀπὸ τὸ μουλάρι.

—Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω γὰλῶν στὸ Χιλί μαζί σας, εἶπε· θέλω νὰ φύγω.

—Ἀφίσε πρώτα νὰ φᾶς κάτι τι, εἶπεν ἡ Ἀμερικανίς. δεῖχνονσα εἰς τὸν μικρὸν τὰπμεινάρια ἐνδὲς γεύματος, ἐκεῖ χάμω. Σοῦ ἀξίζει, ὅλντ μ. πόϋ!

Συγχρόνως ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ ἐπλησίασαν κ' ἔλυσαν τὸν Ραούλ, ὁ ὁποῖος ἐπῆλθεν ἀπὸ τὸ σάγμα, ἀλλὰ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ, ἀπὸ τὸ μούδισμα καὶ τοὺς πόνους τῆς μέσης.

Καὶ πάλιν τὸν προσέκλυσαν νὰ φάγῃ. Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ μικροῦ, ὅταν εἶδε τὰ κουμάτια ἐκεῖνα τοῦ κρέατος καὶ τοῦ σταφιδόψωμου, ἦτο νὰ ὀρμήσῃ καὶ νὰ κορέσῃ τὴν πείνάν του. Τὸ μετενόησεν ὅμως ἀμέσως καὶ ἀνανεύων διὰ τῆς κεφαλῆς, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἤθελε τίποτε.

—Μὰ γιατί ; ἠρώτησεν ἐκπληκτός ἡ μὲς Μπρίτζ.

—Γιατί, ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ, γιατί... Κ' ἐστάθη, μὴ τολμῶν νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του καὶ νὰ πῇ καθαρά εἰς τοὺς κυρίους του ὅτι δὲν ἤθελε πλέον νὰ δεχθῇ τίποτε ἀπὸ αὐτοὺς, τοὺς κλέπτας καὶ ληστές... Ὁ μὲς Μπρίτζ τὸν ἐνόησε.

—Ἀλήθεια λοιπὸν, ἠρώτησε σοβαρά, θέλεις νὰ μᾶς ἀρίσθης ;... Καὶ ὅμως, δὲν πιστεύω νὰ σοῦ φερθῇκαμε ἀσχημα.

—Ἄ. ὅχι, δὲν ἔχω κανένα παράπονο, ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ. Ἀλλὰ... ἐννοεῖτε... δὲν μπορῶ. Εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ ἐξηγηθῶ, γιατί δὲν θέλω νὰ σᾶς προσβάλω, σᾶς ποῦ μοῦ ἐδείξατε πάντα τόση καλωσύνη. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ πατέρας μου, ποῦ εἶνε πεθαμένος, δὲν θὰ ἠγχαριστεῖτο ἂν ἔμεινα περισσότερο μὲ ἀνθρώπους ποῦ... ποῦ.

—Ποῦ κλέβουν. Πές το καθαρά, παιδί μου· μὴ φοβάσαι τὴ λέξι.

—Ἔ, γαί... ποῦ κλέβουν.

—Φοβάσαι ; λοιπὸν... μὴ σὲ πιάσουν οἱ χωροφύλακες ;

Ὁ Ραούλ ὕψωσε τὴν κελὴν ὑπερηφάνως.

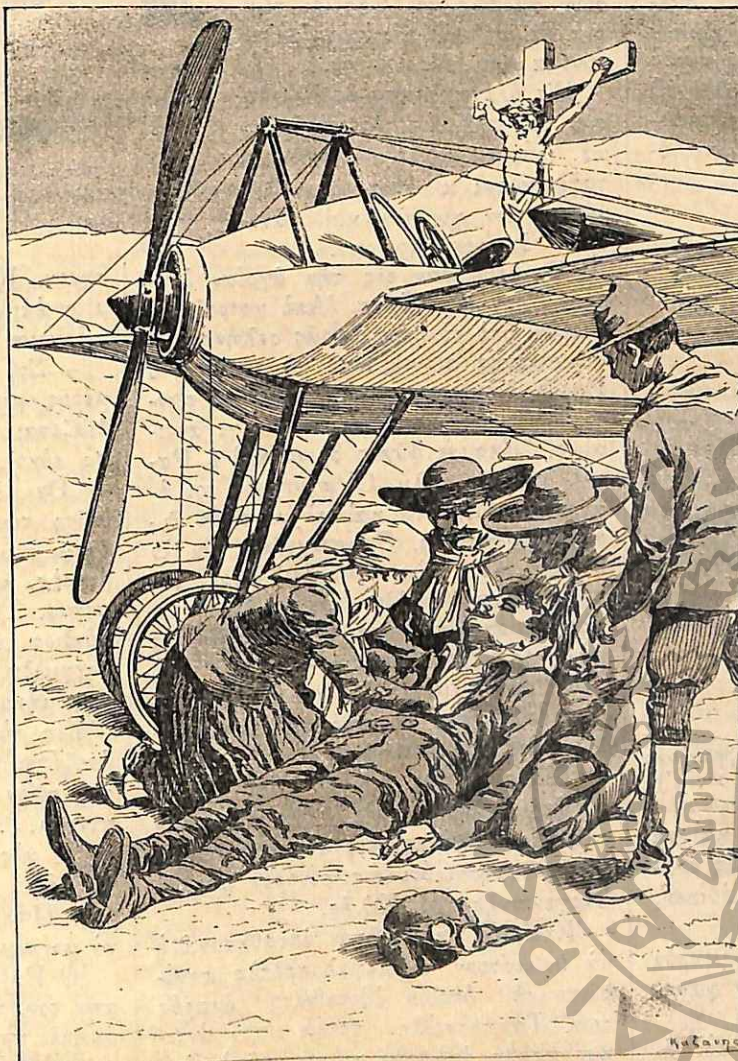
—Ἐνὰ μόνο φοβοῦμαι, ἀπεκρίθη σοβαρά· μήπως γίνω κακὸς ἀνθρώπος· κ' αὐτὸ δὲν τὸ θέλω, γιατί ὑπεσχέθηκες εἶναι πατέρας μου, τὴν ὥρα ποῦ πέθαινε, νὰ μείνω πάντα καλὸς καὶ τίμιος.

—Ἡ Ἀμερικανίς, μετὰ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν, δὲν ἐπέμεινε πλέον.

Μπορεῖ νάχῃς δίκιο, μ. πόϋ, τῷ εἶπε μὲ κάποιαν συγκίνησιν. Τώρα θὰ διαλέξῃς καὶ σὺ τὸ δρόμο ποῦ θακολουθήσῃς. Καὶ πρέπει νὰ σὰρίσωμε ἐκεῖθερο...

Ἡ θῆλῃς νὰ ἐξκολούθησῃ, ἀλλὰ διεκόπη ἀπὸ τὸν καιρὸν καὶ, σπραφίσσα πρὸς τὸν Ζὸ, τὸν Λὸ καὶ τὸν ἀδελφὸν τῆς, τοῖς ὡμίλησεν ἰσπανιστί.

Ὁ Ραούλ ἐνόησεν, ὅτι ἀνῆγγεῖλεν εἰς τοὺς φίλους τῆς τὴν ἀπόφασίν του. Καὶ ἀφοῦ συνεζήτησαν ὀλίγον μὲ ζωηρότητα, ἡ

«Ἡ μὲς Μπρίτζ τὸν ἐξήτασεν ἀμέσως...» (Σελ. 221, στ. α').

μὲς Μπρίτζ ἐξηκολούθησε τὴν συνομιλίαν της μὲ τὸν μικρόν.

—Νὰ φύγῃς, τῷ εἶπε, πολὺ ὥραϊα. Μὴ νομίζῃς ὅμως, ὅτι εἶνε καὶ τόσο εὐκολο. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, πῶς μπορεῖς νὰ καταβῇς ὁλομόναχος τὴν Κορδιλλέρα ; Ἐπειτα, μὲν πατήσης τὸ ἔδαφος τῆς Μενδόζας, θὰ σὲ γνωρίσουν ὡς τὸ παιδί ποῦ παρουσίασε τὴν Τράπεζα τὸ σπῆν, θὰ σὲ πιάσουν καὶ θὰ σὲ χώσουν ἐπὶ τὴν φυλακὴν.

Ὁ Ραούλ δὲν ἤξευρε πλέον τί γὰρ παντήσῃ. Αὐτὸν τὸν κίνδυνον δὲν τὸν εἶχε συλλογισθῇ. Ἐπειτα, παρὰ τὸ ἠθικὸν αἶσθημα, τὴν τιμιότητα ποῦ τὸν ἐσπρωχνε νὰ ποχωρισθῇ τὴν μὲς Μπρίτζ καὶ τοὺς συντρόφους της, ἐλυπείτο τὴν τόσον ὥραϊαν, κομψὴν καὶ τολμηρὰν κυρίαν του, ἣ ὁποία ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ ἀκαταμάχητον καὶ ἀνεξήγητον γόητρον.

—Τότε λοιπὸν, ἐψιθύρουν ἀναποφάσιστος, τί πρέπει νὰ κάμω ; Εἶμαι μικρὸς καὶ δὲν ξέρω... ὅχι, δὲν ξέρω...

Ἡ μὲς Μπρίτζ, ἣ ὁποία εἶχε σηκωθῇ, εἴλκυσε πρὸς αὐτὴν τὸν μικρόν, περιέβαλλε μὲ τὸν βραχιονά της τὸν λαιμόν του, καὶ τοῦ εἶπε τρυφερά, σχεδὸν μητρικᾶ, θλίβουσα τὸ σγουρόμαλλον κεφάλι του ἐπὶ τοῦ στήθους της :

—Μὴν ἀνησυχῇς, παιδί μου. Δὲν θὰ σ' ἐμποδίσωμε νὰ ἀνακτήσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου, ἀφοῦ ἐπιμένῃς. Δὲν πρέπει ὅ-

«Ἡ μὲς Μπρίτζ περιέβαλλε μὲ τὸν βραχιονά της τὸν λαιμόν του...» (Σελ. 214, στ. α')

μως νὰ κάμῃς καμμιά τρέλλα καὶ νὰ κινδυνεύσῃς νὰ πιασθῇς ἀπὸ τοὺς ἡλιθίους ἐκείνους Ἀργεντινοὺς, ἀδίκως καὶ παραλόγως.

Κατόπιν ἀναγκάζουσα τὸν μικρόν νὰ καθῇ πρὸ τῶν ἀπλωμένων φαγητῶν, ἐξηκολούθησε :

—Φάγε τώρα νὰ χορτάσῃς καὶ ἀκολούθητέ μας ὡς τὸ Χιλί. Ἐκεῖ πιά

δὲν θὰ τρέχῃς κανένα κίνδυνον καὶ θὰ μπορέσωμε νὰ σφίσωμε τὴν τύχη σου. Καὶ ἂν θέλῃς νὰ γυρίσῃς ἐπὶ τὴν Ἀργεντινὴν, θὰ σὲ δώλωμε ὡς ἓνα πλοῖο, ποῦ θὰ σὲ περάσῃ ἀπὸ τὸ Σὰν Φραντσίσκο ἐπὶ τὴν Πλάτα, διὰ τοῦ Μαγγελανείου πορθμοῦ.

Ὁ μικρὸς ἀνεγνώρισε τὴν ὀρθότητα αὐτῆς τῆς συμβουλῆς. Ἀλλ' ὡς τε τὸν εἴλκυεν ἡ μαγικὴ λέξις Χιλί... Διατί νὰ μὴν ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας νὰ γνωρίσῃ καὶ τὴν νέαν αὐτὴν χώραν, τὸ Χιλί ἢ τὴν Χιλὴν ; Ἐπειτα, τί ἐδῶ, τί ἐκεῖ ; Ἀφοῦ πούθεν δὲν τὸν ἐπερίμενε πλέον κανεὶς, παντοῦ δὲν ἦτο τὸ ἴδιον ;...

Καὶ ὁ Ραούλ, μὲ ἀναπαυμένην τὴν συνείδησιν, ἔφαγε καὶ ἐχόρτασεν, ὑπὸ τὸ εὐχαριστημένον ὄμμα τῆς μὲς Μπρίτζ.

Τὸ ἀλλόκοτον πτηνόν

Δὲν ἔπρεπεν ἐν τούτοις νὰ παρατείνων ἐκεῖ τὴν γλυκειάν των ἀνάπαυσιν. Ἡ φρόνησις τοῖς ἐπέδωκε νὰ ἐξακολουθήσουν ἀμέσως τὸ ταξίδι των, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὰ χιλιανὰ σύνορα πρὸ τῆς αὐγῆς.

Εἰς ὀλίγα λεπτά ἐσελλώθησαν τὰ μούλάρια, ἐφορτώθησαν τὰ τρόφιμα, ἐκαθαρίσθησαν οἱ ταξιδιώται καὶ ἐξεκίνησαν διὰ «Ἐἶχαν σηκωμένα τὰ χέρια των πρὸς τὸν οὐρανόν...» (Σελ. 215 στ. α')

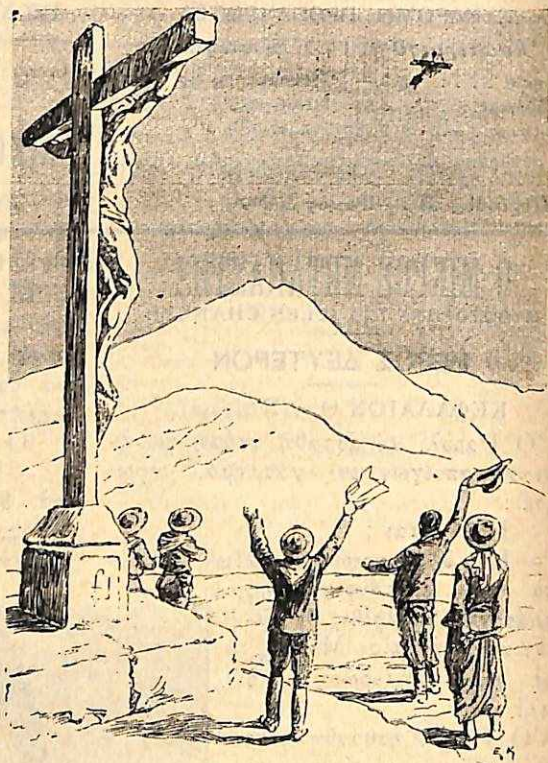
Ἐταξίδευσαν εἰς τὴν ἀγρίαν ἐρημίαν ὅλην τὴν νύκτα. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὑπὸ τὸ φῶς ὠχρᾶς σελήνης, ἐξερχομένης αἴφνης ἀπὸ τὰ σύννεφα, ὁ Ραούλ διέκρινε μακρὰν συστάδας φανταστικῶν βράχων, ὡς στήλας γιγαντιαίας. Ἐκινε ψυχρὸς δριμύ καὶ ὁ Ραούλ ὑπέφερε πολὺ. Οἱ μὴνιγγές του ἐκτυπούσαν δυνατὰ καὶ μὲ μεγάλην δυσκολίαν ἀνέπνευ. Θάνησχοι, ἂν δὲν ἔβλεπε καὶ τοὺς συνταξιδιώτας του νὰ υποφέρουν τὰ ἴδια. Ἦτο ἡ δύσπνοια, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ ἀναβαίνων εἰς τὰ ὑψηλὰ ὄρη. Τώρα εἶχον ὑπερβῇ τὸ ὕψος τῶν τριῶν χιλιάδων μέτρων, ἐπλησίαζαν τὰς τέσσαρας καὶ ἐξηκολούθουν ἀκόμη νὰ ἀναβαίνουν.

Τέλος μὲ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς, ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Κορδιλλέρας, εἰς τὸ ὁροπέδιον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς σύνορον μεταξὺ Ἀργεντινῆς καὶ Χιλῆς.

Ἐκεῖ, οἱ ταξιδιώται ἐστάθησαν, διὰ νὰ θαυμάσουν τὸ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα τὸ ὁποῖον ἐξέτεινετο ἔμπροσθεν των. Τὰ πετρώδη τοπία εἶχον ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὴν χιόναν, ποῦ ἐκάλυπτε τὰς πέριξ κλιτύας. Τὸ ψυχρὸν ἦτο

δριμύτατον καὶ ὅλων τὰ δόντια συνεκρούοντο, μὴ ἐξακουμένων οὔτε τῶν λευκοτάτων τῆς ἀδαμάστου Μὲς Μπρίτζ.

Τρέμων, ὁ Ραούλ εἶχε καθῇ ἐπὶ τοῦ βάρους ἐνὸς κολλοσιαίου Ἐσταυρωμένου, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς ὁρό-

«Ἐἶχαν σηκωμένα τὰ χέρια των πρὸς τὸν οὐρανόν...» (Σελ. 215 στ. α')

σημον. Κ' ἐκύτταζε τὸν οὐρανὸν μὲ μίαν ἐπιμονήν, ἣ ὁποία ἔδωκεν εἰς περιέργειαν τὴν μὲς Μπρίτζ.

—Σοῦ ἀρέσει τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ μέρος, μικρὲ μπῦ ; τὸν ἠρώτησε. Δὲν βιάζεσαι νὰ καταβῇς, γιὰ νὰ ἀναπνέῃς εὐκολώτερα ;

—Ὁχι, ὁ Ραούλ δὲν ἐβιάζετο. Ἐνθυμεῖτο τώρα ἐν εἰκονογραφημένον βιβλίον ποῦ εἶχε διαβάσῃ ὅταν ἦτο πολὺ μικρὸς, καὶ ποῦ περιέγραφε τὰ μεγάλα πτηνά. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἔλεγεν, ὅτι ὁ κόνδωρ τῶν Ἀνδεων, ὁ ζῶν εἰς τὰ ἱλιγγιώδη ἐκείνα ὕψη, ἀπλώνει πτέρυγας μήκους ἑξέμετρων !

Εἰς τὸν αἶθριον οὐρανόν, ὁ Ραούλ ἀνεζήτησε ματαίως τὸ μαῦρον σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ γιγαντιαῖον αὐτὸ πτηνόν...

Ἡ μὲς Μπρίτζ τὸν ἐτράθηξεν ἀπὸ τὸ χέρι.

—Πᾶμε, τῷ εἶπεν. Εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ μείνωμε περισσότερον ἐδῶ-πάνω !

Ὁ Ραούλ ἠτοιμάσθη, ἂν καὶ μὲ λύπην του, νὰ συμμορφωθῇ ὅταν ἔξαφνα ἀφῇ καυγὴν χαρᾶς.

—Ἐκεῖ-πέρα ! ἐκεῖ-πέρα ! ἔλεγε, δείχνων μὲ τὰ δάκτυλόν εἰς τὸν οὐρανόν.

τὸν ἐν μαῦρον σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἔτρεχε γρήγορα. Αὐτὸς εἶνε ! Ὁ κόνδωρ τῶν Ἀνδεων !...

Ὅλοι ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος ποῦ τοὺς ἐδείξεν ὁ μικρὸς, καὶ εἶδαν πράγματι τὸ μέγαν πτηνὸν ποῦ ἐπλησίαζεν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, εἰς τὴν ἐπιβάλλουσαν αἰγὴν τῆς ἀγρίας ἐκείνης φύσεως, ἠκούσθη καθαρὰ ὁ κρότος ἐνὸς κινήτηρος.

—Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε κόνδωρ ! ἐφώναξεν ἀπογοητευμένος εἶνε... ναι, καὶ... εἶνε ἀεροπλάνο !

Ὁ μικρὸς δὲν ἠπατάτο. Ἡ μηχανὴ διεκρίνετο τώρα καθαρὰ. Ἐφαίνοντο αἱ πτέρυγές της, χρυσίζουσαι ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὁ κύκλος τῆς ἐλικῆς της ποῦ ἐστρέφετο, καὶ ἡ μαῦρη σκιά τοῦ ἀνθρώπου ποῦ τὴν ὠδηγούσε.

Ἀεροπλάνον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Κορδιλλέρας, μὰ ἦτο κατὰ φανταστικόν ! Ποῖος τολμηρίας λοιπὸν, τρελλὸς, ἐξετέλει τοιοῦτον θάλλον ;

Θὰ τὸ ἐμάνθαναν μετ' ὀλίγον. Διότι ἡ μηχανὴ καθήρχετο ταχέως καὶ ἐφαίνετο διευθυνομένη ἐκεῖ ὅπου ἐστέοντο οἱ ταξιδιώται. Ἀλλ' ὡς τε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὁροπέδιον, ἦτο τὸ μόνον μέρος ὅπου ἠμπορούσε νὰ προσγειωθῇ.

Μετ' ὀλίγας ἀκόμη στιγμᾶς, τὸ ἀεροπλάνον παρουσιάσθη πελώριον ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν των. Ὅλοι εἶχαν σηκωμένα τὰ χέρια των πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκυνούσαν τὰ μανδύλια των ἢ τὰ φουλάρια των, ἀψιφούντες τὸ ψυχρὸν καὶ τὴν δύσπνοιαν τοῦ βουνοῦ. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Σέρ Ράλφ, ὁ νεώτερος, ἐκίνησε τρεῖς φορές τὸ χέρι του πρὸς τὸν ἀεροπόρον καὶ τοῦ ἐφώναξε :

—Χίπ ! χίπ ! οὐρρά !...

Τὶ ὀριζόμενος δι' ἓνα ἀεροπόρον νὰ ἐνθουσιάζῃ τὸν ἀπαθέστατον Σέρ Ράλφ !

Ὅσον διὰ τὸν Ραούλ καὶ τὴν μὲς Μπρίτζ, αὐτοὶ ὡς ὑπνωτισμένοι, ἐκρατοῦσαν τὰ μάτια προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο τώρα καθαρὰ, τυλιγμένος μὲ γοῦνες καὶ φορῶν κάσταν μὲ ματογυῶλια.

Ὀλίγας στιγμᾶς ἀκόμη, καὶ τὸ ἀεροπλάνον θὰ ἤγγιζε τὸ ἔδαφος, εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ προσγειώσιν, ὀλίγα μέτρα μακρὰν τοῦ Ἐσταυρωμένου, ὁ ὁποῖος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, ὡς νὰ ἐυλογεῖ τὸν ἀνθρώπον, τὸν πρῶτον ποῦ κατέβαινε πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τὰ οὐράνια ὕψη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ο ΚΟΝΔΩΡ ΤΩΝ ΑΝΔΕΩΝ

Ὁ ἀεροπόρος Καμίετ

Ἐξῆς μετὰ τὸν τελευταῖον χειρισμὸν τῆς προσγειώσεως, τὸν ὁποῖον ἐξετέλεσε μὲ μίαν ὑπερτάτην προσπάθειαν, ὁ ἀεροπόρος ἐλιποθύμησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του. Μὲ τὴν κεφαλὴν πε-

σμένην εἰς τὸν ὦμόν, μὲ τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, μετὰ μάτια κλειστά, ἐφώνατο ὡς νεκρός.

Ὅλοι οἱ ταξιδιώται περιεκύκλωσαν τὸ μηχανήμα, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν ἀκίνησιν ἐκείνου ποῦ τὸ διηθούνε. Τέλος ἀπεφάσισαν νὰ τὸν βοηθήσουν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΤΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 207)

—«Γιατί δὲν ἤρθες ἀμέσως ἀπὸ τὸ σχολεῖο στὸ σπίτι ;» ῥώτησε ἡ μητέρα. Τὸ παιδί ἀναγκάστηκε νὰ πῇ μιὰ ψεύτικη ἱστορία.

—«Πῶς πῆγε σήμερα τὸ σχολεῖο ;» ῥώτησε ὁ πατέρας.

Πάλι ἀναγκάστηκε νὰ πῇ ἄλλη δικαιολογία.

Ἐπενόηθη πολὺ ποῦ εὐρέθη ἐπὶ θέσιν νὰ εἰπῇ ψέμματα, γιατί κατὰ βάθος ἦτανε τίμιον παιδί, ποῦ ποτὲ δὲν ἔλεγε ψέμματα.

Ὅταν κάθησαν στὸ τραπέζι, ἦτανε τόσο πολὺ κουρασμένος καὶ ἐλεεινὸς ποῦ δὲν μπορούσε νὰ φάγῃ τίποτε. Γιὰ αὐτίχαι, τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχαν πατάτες πορὲ καὶ λαρδιφαγητὰ ποῦ δὲν τοῦ ἄρεσαν πολὺ. Φυσικὰ ὅλοι ἐνόμισαν πῶς δὲν ἤθελε νὰ φάῃ, γιατί ἦταν δύσκολος καὶ ἰδιότροπος. Τὸν μαλώσανε καὶ τοῦ τράβηξαν ταῦτιά, ὅσο ποῦ ἀπελπίστηκε.

«Φάε», διέταξε τὸ στομάχι, «ἀλλοιῶς θὰ μετανοήσῃς». Ἐχρῖς ἀνάγκη ἀπὸ δυσαγωγίας.

—«Ὁχι», εἶπε ὁ μικρὸς καὶ ἐσφιγγε τὰ δόντια του.

Κανένας δὲν ἄκουσε τὸ διάλογο μετὰ τῶν δύο. Σπανίως συμβαίνει καὶ δὲν εἶνε διόλου καλὸ ν' ἀκούῃ κανένας τί λέει τὸ στομάχι ἐνὸς παιδιοῦ.

Τὸ ἀπόγευμα ἦτανε λίγο καλύτερα. Μὰ ἦτανε στενοχωρημένος ποῦ εἶχε πῇ ψέμματα. «Ὅλοι ἦσαν θυμωμένοι μαζί του γιατί ἐνόμιζαν πῶς δὲν ἔφαγε ἀπὸ πείσμα.

Κατέβηκε κάτω καὶ κύτταξε τὰ 14 δαμάσκηνα, τὰ μέτρησε, μὰ παραδόξως δὲν εἶχε καμμιά ὄρεξιν νὰ τὰ φάῃ.

—«Δὲ θὰ πάρῃς ἓνα μικρὸ δαμάσκηνο ;» τοῦ εἶπε τὸ στομάχι του φιλικᾶ.

—«Τώρα θὰ ἴδῃς ὡς φώναξε ὁ μικρὸς λυσσασμένος καὶ κάνοντας τὰ χέρια του γροθιὰς εἰς τίς τσέπες.

Ἦτανε βέβαιος πῶς ὁ σκαντζόχοιρος θὰ τὰ ἐτρώγῃ τὴ νύκτα, ἂν δὲ τὰ ἐτρώγῃ αὐτός.

Τὸ βράδυ τοῦ παρουσίασαν πάλι τὸ πορὲ, γιατί, φυσικὰ, ὠφείλε νὰ φάῃ ὅτι εἶχε ἀφῇσι τὸ μεσημέρι. Ἐπειδὴ ἦτανε πολὺ πεινασμένος, κατεβρόχθισε

ἀκόμη δύο καλὰς φέτες ψωμι μὲ λαρδί. Ἐπειτα πῆγε στὸν κήπο καὶ ἔφαγε καὶ τὰ 14 δαμάσκηνα.

—«Ἔτσι !» εἶπε στὸ στομάχι. «Ἐξέρω πολὺ καλὰ ὅτι θὰ ἔχω παράπονα ἀπὸ σένα. Ἀλλ' ὅς γίνῃ ὅτι θέλεις : ὅς πάω τώρα στὸ κρεβάτι καὶ θὰ κοιμηθῶ. Καὶ τότε συμβούλευε ὅσο θέλεις».

—«Φοβοῦμαι πῶς δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ κοιμηθῇς», ἀπήντησε τὸ στομάχι. Πρέπει νὰ ἐργασθῇς τὸ πορὲ καὶ τίς δύο φέτες... Τί θὰ γίνῃ μὲ τὰ 14 δαμάσκηνα δὲν τολμῶ νὰ σκεφθῶ. Ἐρεῖς ὅτι γιὰ μένα καὶ 7 ἀκόμα ἦσαν πάρα πολλά. Καὶ εἶχα συνειθίσει μ' αὐτά. Ὁ καλὸς Θεὸς ξέρει τί θὰ συμβῇ μὲ τὰ 14».

Ποτὲ ἐπὶ τῇ ζωῇ του δὲν εἶχε περάσει τέτοια νύκτα ὁ μικρὸς.

Ἐγουργούριζε, ἐδογμοῦσε καὶ τὰ κοψίματα καὶ οἱ πόνοι δὲν ἤθελαν νὰ παύσουν. Ἐστέναιζε καὶ ἐκλαιγε, γύριζε στὸ κρεβάτι, καθότανε καὶ σηκωνότανε, περπατοῦσε ξυπόλυτος στὸ δωμάτιον καὶ ἐπάγωνε φοδερὰ. Ὁ ἰδρῶτας ἔτρεχε στὸ πρόσωπό του καὶ ὅταν ἐδοκίμαζε νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του, τὸ στομάχι φώναζε :

«Ἀδειάζουμε νὰ κοιμηθῇς ;»

Ὅταν τὸ πρῶτον μῆψε ἡ μητέρα του στὸ δωμάτιό του ἐτρώμαζε.

—Θεὸς φυλάξῃ, παιδί μου, πῶς εἶσαι ἔτσι ; φώναζε. «Χωρὶς ἀμφιβολία δὲν ἐσκέφθης τὸ στομάχι σου».

—«Ναι, μητερούλά μου, αὐτὸ ἔκανα» εἶπε καὶ ἐκλαιγε ἀξιολύπητα.

Ἐβόηκε γρήγορα ἀπὸ τὸ δωμάτιον γιὰ νὰ καλέσῃ τὸν γιαντρί.

—«Ἀ, φίλε μου», εἶπε τὸ στομάχι. «Οἱ 24 ὄρες πέρασαν τώρα. Θέλεις ν' ἀναεώσωμε τὴ συμφωνίαν ;»

—«Ὁχι», φώναξε ὁ μικρὸς.

—«Καὶ τώρα ἔμαθες, πῶς τὸ στομάχι ἔχει πολλὰ δουλειὰ νὰ κάνῃ καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ εὕρῃ καιρὸ νὰ γυνέψῃ τὰ 14 δαμάσκηνα ποῦ τοῦ φόρτωσαν ;»

—«Ναι» εἶπε τὸ παιδί.

Καὶ τώρα θὰ μπορούσε νὰ ἀρχίσαι τοῦ λοιποῦ εἰς τὰ 6 ;

—«Ὁ καιρὸς μὲ τὰ δαμάσκηνα πέρατε τώρα», ἐμουρμούρισε ὁ μικρὸς σκουτωφλισμένος. «Λοιπὸν δὲ θὰ ἐκαστενοχωρηθῇς !»

—«Ὁ καιρὸς μὲ τὰ δαμάσκηνα ἐρχεται πάλιν», εἶπε τὸ στομάχι. Μὰ ἂν χαλάσῃς τὸ στομάχι σου τέλει, θὰ υποφέρῃς πάνταν.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέραν ἔγιναν καλοὶ φίλοι. Κι' ἔτσι τελειώνει καὶ ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ μὲ τὸ στομάχι του.

Ἀς προσέχη λοιπὸν ὁ καθένας τὸ στομάχι του, μήπως δὲν εἶνε μ' αὐτὸ ἐν τάξει.

(Karl Ewald)

Μετάφρασις Δ. Ζ.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ο Μωρίς έκολούθησε προς εκείνο το μέρος και έφθασε το άκρον του πλοιαρίου, καθ' ην στιγμήν ο αντίπαλός του έσκαρφάλωνε μέσα.

Μ' ευκίνησαν, την οποίαν θά έξήλκευε κ' ένας γυμναστής, ο Μωρίς έσκαρφάλωσε από το άλλο μέρος, ώστε και οι δύο, σχεδόν συγχρόνως, εύρέθησαν μέσα εις την λέμβον.

Ένα πράγμα διακρίνεται καθαρά εις το βάθος του πλοιαρίου. Οι δύο νέοι το είδαν συγχρόνως και κραυγή εκπλήξεως έξήλθεν από τα χείλη των.

Η δέσμη των επιστολών, εύρίσκειτο εκεί, μεταξύ των δύο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ο ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Ο Μωρίς έγνώριζε τώρα τον λόγον, διά τον οποίον ο «Ρ» ήγωνίζετο με τήν λύσαν ναποκλήση τας επι-

στάλεις, ο «Ρ» του κατέφερε μίαν γραβιάν εις τον αύχένα και τον άφισεν ήμιλιπόθυμον· κατόπιν έσθήκωσε τα γράμματα και τα έχωσεν εις την τσέπην του.

Ητοιμάζετο να πέση εις τον ποταμόν, όταν δύο πόλισμα·ν, τους όποιους είλκυσαν αι κραυγαί του Μωρίς, παρουσιάσθησαν εις την όχθον.

Ο κλέπτης είδεν ότι ήτο χαμένος. Προς επίμετρον τής άτυχίας του, ο Μωρίς άνοιξε τα μάτια εκείνην την στιγμήν και ήτοιμάσθη πάλιν να φωνάξη.

—“Αν σωπάσης τώρα, τα γράμματα εις εμένα δικά σου! τώ, έψιθύρισεν ο «Ρ», άρπάζων τον βραχιόνα του νεαρού ντέτεκτιβ.

—Δός μου τα! απεκρίθη ο Μωρίς, ο όποιος είδε τους αστυνομικούς.

Ο κλέπτης έφάνη προς στιγμήν διασάζων· κατόπιν έν αινιγματώδες μείδισμα διέστειλε τα πελιδνά του χείλη.

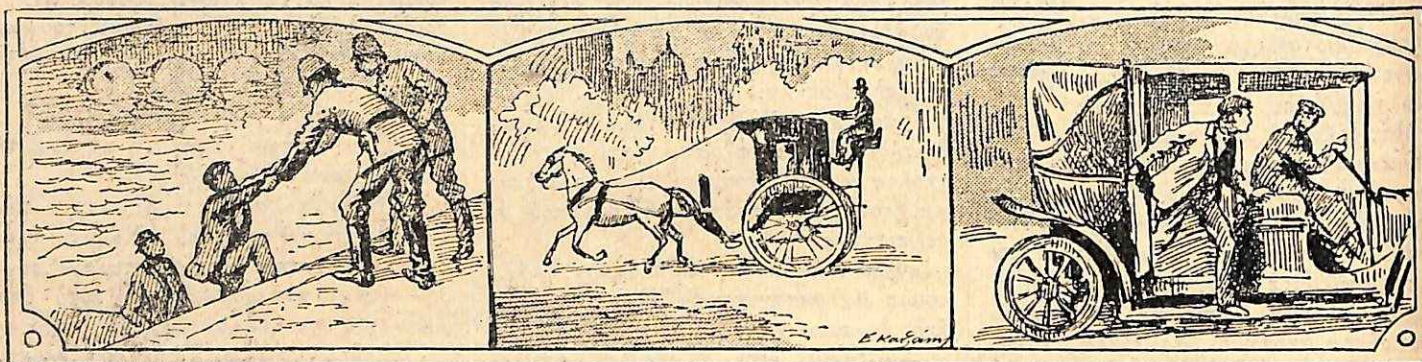
—Ορίστε! είπε, τείνων εις τον

εύχολως έκαμν· πιστευτήν μίαν ιστορίαν ναυαγίου· από το όποιον έσώθησαν δέθεν χάρις εις την μικράν λέμβον που συνήντησαν άδέσποτον.

Οι αστυνομικοί τους έδοθήθησαν να ποδίσασθουν και, κατά την συμφωνίαν των, ο Μωρίς Ζιλλάρ και ο «Ρ» είπαν εκεί όρεβουάρ και άπεχωρίσθησαν.

Αποφασισμένος αυτήν την φοράν να μή κάμν καμμίαν άνοησίαν, ο Μωρίς Ζιλλάρ έτρεξεν εις τον πλησιέστερον σταθμόν άμαξών και με χαράν μόλις συγκρατουμένην, ανέβη εις ένα διττον άμαξάκι και είπεν εις τον άμαξά·ν να τον όδηγήση εις το «Βασιλικόν Ξενοδοχείον».

Μετ' όλίγον το άμαξάκι εισήλθεν εις το Στράνδ. Ο Μωρίς ένευμήθη τους αινιγματώδεις λόγους του «Ρ» κ' έγέλασε περιφρονητικός. Άλήθεια, τί ήμπορούσε τώρα να του συμβή; Μετά πέντε λεπτά θά εύρίσκετο εις την είσοδον του Βασιλικού Ξενοδοχείου.

στολάς· και ο λόγος αυτός δεν ήτο διόλου ή πρόθεσις να ενδιάση τον μαρκήσιον Δερινύ. Ήτο κάτι άλλο, σπουδαιότερον, επιβλητικώτερον, κάτι έξαιρετικώς σοβαρόν...

Με την συνήθη του ευκίνησιαν, ο νεαρός ντέτεκτιβ έξηπλώθη πρηγής επί του έδωλίου τής λέμβου, άπλωσε το χέρι του και κατώρθωσε να συλλάβη τα πολύτιμα χαρτιά.

Τήν στιγμήν που άπεσύρετο, ο «Ρ» τον έπιροδόλησεν· αλλά το ρεβόλβερ, βρεγμένον, δεν έπήρε φωτιάν.

Τότε ο κλέπτης, με κίνδυνον νάνατρέψη την λέμβον, έφόρμησεν εναντίον του αντιπάλου του και νέα πάλη, σώμα προς σώμα, έγεινεν εκεί μέσα. Η δέσμη είχε φύγει από τα χέρια του Μωρίς και είχε πέση εις το βάθος του πλοιαρίου, το όποιον έξηκολούθει να τρέχη με όλην την ταχύτητα του ρεύματος. Διά τούτο ο φίλος μας άπεφάσισε να μεταβάλλη τακτικήν και, ένω ήμνητο όλον έν κατά του έχθρου, ήρχισε συγχρόνως να κραάξη προς βοήθειαν.

Μωρίς Ζιλλάρ τον φάκελλον που περιείχε τας επιστολάς. Θά πής ετούς πόλισμα·ν, ότι ή θάρκα έγερνε και φοβήθηκας μην πέσης... Θά τραθήξη καθένας το δρόμο του και βασίζομαι ετό λόγο σου, ότι δεν θά με καταδώσης. Έχεις τα γράμματα, κρύψε τα καλά αυτή τη φορά και μή τα διαβάξης εστην προκιμαία του Ταμείσεως ή άλλου, γιατί — έννοείται — δεν θά εγκαταλείψω τον άγώνα. Όσο αυτά τα χαρτιά δεν βρίσκονται ετά χέρια του μαρκησίου Δερινύ, δεν έτελείωσε άκόμη τίποτε!

—Θά εις σε μισή ώρα! απεκρίθη ο Μωρίς, φυλάττων τον φάκελλον εις την τσέπην του.

—Ίσως! έψιθύρισεν ο κλέπτης, ένω ή λέμβος έπλησίαζεν εις την όχθον. Θυμήσου το αυτό, Μωρίς. Δεν πρέπει ποτέ να εις κανείς βέβαιος για τίποτε!

Εις τους αστυνομικούς οι δύο νέοι είπαν, ότι έφώναζαν βοήθειαν, έπειδή έκινδύνευσαν να πνιγούν. Καθώς ήσαν βρεγμένοι από κεφαλής μέχρι ποδών,

Μολοντούτο κατά βάθος ο νέος εις άνήρχυος. Κάθε στιγμήν σκύπτει διά να ιδή μήπως ακολουθείται... Τό άμαξάκι εκείνο που έπροσέφερε, μήπως περιέχει άόρατους έχθρους; και εις το άγοραίον αυτοκίνητον που τον άκολουθεί πρό μιας στιγμής, μήπως κρύπτεται ο «Ρ», έτοιμος να προκληθή μίαν σύγκρουσιν;

Ο Μωρίς Ζιλλάρ αισθάνεται την καρδίαν του να πάλλη δυνατά. Θά έδιδεν ό,τι, δια να εύρίσκετο τώρα εις το Βασιλικόν. Άλλ' άργεί. Ός να το κάμνν επίτηδες, ο άμαξάς συγκρατεί άντι νι παροτρύνη το άλογόν του.

—Πιό γρήγορα! του φωνάζει· δέκα φράγκα που ρμπουάρ αν τρέξης όσο μπορείς!

Ο άμαξάς πλαταγίζει το μαστίγιόν του και την γλώσσάν του, και το άλογον τριποδίζει τώρα σαν δαιμονισμένον. Άλλ' άμέσως ο Μωρίς έννοεί το λάθος του και διατάσσει:

(Έπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ'Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ

Άγαπητοί μου,

Ο παρασμένον καλοκαίρι, σ'ας διηγήθην την ιστορίαν ενός μικρού καναρινιού, το όποιον έδραπέτευσεν από το κλουβί, όπου ένεννήθη, έπηρε τους έναερίους δρόμους και, κομρασμένου από το πρώτόν του ταξίδι, κατέφυγεν εις ένα σπίτι, όπου το έπιασαν άμέσως, το έφυλάκισαν και... το έλάτρευσαν δύο κοριτσάκια. Πολλοί ένόησαν τότε ότι εις το ιδιόν μας σπίτι κατέφυγεν αυτό το χαριτωμένον πουλί. Και κάποιος ήρώτησε προχθές την Διάπλασιν: «Τί γίνεται το καναρινάκι του κ. Φαίδωνος; Υπάρχει άκόμη ή το έφαγεν ή γάτα; Ζή άκόμη, ή έπεσε πάλι με το κλουβί του κ' έσκοτώθη; Και αν ζή και ύπάρχη, τί κάνει; Έμεγάλωσε; έμαθε να κελαιδή;...»

Μάθετε λοιπόν, αγαπητοί μου, ότι το καναρινάκι μας ζή και βασιλεύει. Η γάτα, επιπληρωθείσα πολλάκις αυστηρώς, συνήθισε να το βλέπη χωρίς να έφορμά και, αν θέλετε μάλιστα, να το καμαρώνη και αυτή μαζί μας. Από την ήμέραν του δυστυχήματος, προσέχουμε να στερεώνωμεν το κλουβί του εις το καρτί, ώστε να μή το ρίχνη ο άέρας. Και ή πρώτη μας φροντίς, όταν σηκώνώμεθα το πρωί, εις να το βάζωμε φαγάκι και να το γεμίζωμε νερό το κουπάκι του και το μπανάκι του... Είς περιττόν να σας πώ, άφού έπέρασεν ένας χρόνος άφούτος μας ήλθε, ότι έμεγάλωσεν άρκετά, ότι ώμώρφησε και ότι απέκτησεν ένα ώραϊον, κατακίτρινον και καθαρώτατον πτέρωμα, και μίαν κομψήν ούραν από δύο κάτασπρα πετερά σαν το χιόνι. Όσον διά το μικρόν λορίον που στολίζει το συμπαθητικόν του κεφαλάκι και διά τα μικρούτσικα, κατάμαυρα πονηρά κ' έξυπνότατα ματάκια, που μας κυττάζουν με τόσο ήγάπην, αυτά τα είχεν άπαράλλακτα έξ άρχής.

Ναι, με άγάπην... Χωρίς άλλο μας άγαπά αυτό το καναρινάκι που κ' έμεις το άγαπούμε τόσο! Έννοεί την άγάπην μας και την ανταποδίδει. Αυτό πλέον φαίνεται καθαρά. Έξαφνα, ισάκις το άφίνουμεν μόνον του εις ένα δωμάτιον, ζαρώνει και μελαγχολεί. Ζωηρεύει δε και άρχίζει τα χοροπηδήματα και τα κελαιδεύματα του, μόλις το φέρομεν εις το δωμάτιον όπου

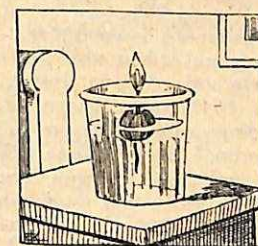
είμεθα μαζευμένοι. Διά να εις χαρούμενον, πρέπει πάντα κάποιον να βλέπη, απ' αυτούς που γνωρίζει, απ' αυτούς που το περιποιούνται... Συνεννοείται, δε τόσο καλώς μαζί μας, ώστε χωρίς ύπερβολήν, μπορώ να πώ ότι μας όμιλεί. Έξαφνα, όταν θά πλησιάσω το κλουβί του και θάκούσω ένα «κιοι!», παρακλητικόν συγχρόνως και παραπονοϊκόν, πρέπει να είμαι βέβαιος ότι το καναρινάκι δεν θά έχη ή νερό ή κεχρί. Όταν πάλιν θά του γεμίσω το κουπάκι του ή την καραβανίτσα του, θάκούσω έν άλλο «κιοι!» γεμάτον χαράν κ' ευγνωμοσύνην. Κάποτε, διά να παίξω, του κάμνω το έξης: Ένώ ή καραβανίτσα του εις γεμάτη κεχρί ως τα χείλη, κ' εκείνο καταγίνεται να τρώγη με πηδητά και κελαιδεύματα, άνοίγω το κλουβί, του την παίρνω και φεύγω. Τότε άκούω από πίσω μου! «Κιοι!... κιοι!... κιοι!...» Τό πουλάκι με φωνάζει. Δυνατά, έντονα, έπιτακτικά και όλίγον κλαυθμενά.

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Οίκονομικόν κανυδήλι

Από ένα κάστανον ξεφλουδισμένον και τρυπημένον διά να περνά το φυτίλι. Με όλίγον λάδι εις ένα ποτήρι νερό, το κανυδήλι αυτό καίει όλην την νύκτα.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α'.) Μαγεική Είδων

Να ή καμήλα. Πού εις ο καμηλιέρης;

β'.) Μαγεική Είδων

Άνευ Γκιόνος

Έστάλη υπό του Νάτ Ηγμεστον —Δέν άκούς, Μαρίνα; φέρ' τον λοιπόν! —Ποιόν;

Σάν να μου λέγη: «Ε! πού την πάς; Δέ βλέπεις, ότι εις γεμάτη;... Γιατί μου πήρες το φαγάκι μου!»

Άλλ' ή χαρά του, ή εύδαιμονία του εις, όταν του βάζωμεν εις το κλουβί το ύάλινο δοχείον όπου κάμνει το μπάνιο του, πλυμένον και έξαγέλιον από φρέσκον νερόν, που καθρεπτίζει τον ούρανόν και τον ήλιον. Τότε τονίζει το γλυκύτερον τραγουδάκι του. Και άφού τραγουδήση άρκετά το όλίγον αυτό νεράκι, που αντιπροσωπεύει εις την φυλακήν του το ρυάκι του προγονικού του δάσους, άρχίζει πλέον άτελείωτα πλατσουρίσματα, με το κεφάλι, με τα ποδαράκια και τέλος με όλον του το σώμα. Έπειτα πηδά εις το έξυλόν του και τινάζεται. Και πάλιν καταβαίνει και ξαναρχίζει. Η ιεροστολεστιά αυτή συνοδεύεται με τα φαιδρότερα και θριαμβευτικώτερα κιοι! Τό καναρινάκι, ετό μπάνιο του, εις ευτυχισμένον και χαριτωμένον...

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

—Μά δεν σου τον είπα;

γ'.) Παίγνιον

Έστάλη υπό της Κυματίζουσας Κυανολεύου

	ΠΗ	ΕΥ	ΝΗ	ΠΗ	
ΚΑΛ	Ε	ΜΕ	ΡΑ	Ο	ΜΕΛ
	ΠΟ	ΤΕΡ	ΤΩ	ΛΙ	

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αύται, ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα τεσσάρων Μουσών.

δ'.) Γρόφος

Έστάλη υπό του Έλευθεροπού της Κ'πολεως

P
Ga Allons

ΑΗΛΩΣΙΣ: Αι λύσεις —δωγηδύποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, —συνοδεύονται, άπαρατήτως, υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμμιστού.

Αύσεις του 25ου φύλλου

α'.) Ο φίλος του εις εις το έπανωφύρι του, μεταξύ φιλέτου και άρχωνος.—β'.) Θωρηκτόν, τεριλλοδόλον, υποβρύχιον, αντιτορπιλικόν, καταδρομικόν.—γ'.) Riga bien qui rira le dernier.

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού εις ή ένκαιρος ανανέωσις της συνδρομής του

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: «Τὸ τελευταῖον φύσημα» τῆς Ταναγραίας.—«Φῶς» τοῦ Τέλλου Ἀγροῦ.—«Ὁ διάδρομος τοῦ πειρασμοῦ» τοῦ Ὀμηρικοῦ Ἡρώς.—«Παραισθήσεις» τῆς Λάτρεως τῆς Ἀρχαιότητος.—Διάφορα τοῦ Κεφαλλονιῆται.—«Ἡ Λιτανεία» τῆς Γκραξιέλλας.—«Ἐσίλησα τὸ τριανταφυλλάκι» τοῦ Γλυκέος Ὀνειροῦ.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Τῇ Φαντασίᾳ», «Ἡ ψυχὴ τοῦ Βασιλῆα», «Ὁ πόθος μου», «Πάλη...», «Αἱ ἐξετάσεις», «Ρόδον καὶ Ἀνθρωπος», (ἄτεχνα ἢ ἀκατάλληλα.)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Νεαρὸν Εὐπατριδὴν (στέλλω καὶ διὰ τοὺς δύο νέους ἀγοραστάς· εὐχαριστῶ πολὺ) Ἀθητητὸν Εὐζωνόν. (δὲν πειράζει, θὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃς) Ὀνειροπόλον τῶν Καλαμῶν (κ' ἐγὼ δὲν ἐνθυμούμαι· δὲν γνωρίζω νὰ τοῦ ὑποδείξω κανένα· εὐρὺ μόνος σου.) Φιλόπατριν Μακεδόνα (εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ λοιπόν! μὰ δὲν εἶνε ἀχαρτία νὰ βασιανίζεσαι, νὰ ὑποφέρῃς ἀδικία, ἀφοῦ εἶσαι τόσο ἐπιμελής· μὲ ὀλίγην θέλῃσιν, θὰ ἡμποροῦσες νὰ κατανικήσῃς αὐτὴν τὴν μεγάλην δειλιαν). Κυπριακὸν Ἀστέρτα (τά ἔλαβα ὅλα· ἀλλὰ, τί νὰ σοῦ πῶ! θὰ ἐπρωτοῦσα ὀλιγώτερα καὶ ἐλκετότερα·

δι' εἰκόνας ἀδικία κοπιᾷσεις· δὲν δημοσιεύω, παρὰ ὅταν εἶνε πολὺ καλὰ σχεδιασμένα. Λεμεσιανὴν (ἔστειλα ἐκ νέου· περιμένω γράμμα σου.) Βουνὸ τῆς Μανωλιασῆς (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Γλυκὺ Ὀνειρον (ἔχει καλῶς.) Ἐνα Βολιωτάκι (σ' ἐνέγραψα· ἐννοία σου καὶ δὲν παρεξηγῶ.) Κύμα τοῦ Ἰονίου (δὲν γὰν εἶς νὰ τὰς γράφῃς καὶ σὺ ἀναλελυμένος διὰ νὰ βλέπω πῶς τὰς ἐννοεῖς.) Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην (ἔχει καλῶς.) Ἐξοδὸν τοῦ Μεσολογγίου (ποῦ ἀπὸ τὸ πολὺ διάδασμα ποῦ μοῦ κάνεις, σὸ σπῖτι τῆς τῆ φωνάζουν «Διάπλασι»!!) Ἡρώα τοῦ 1913 (ἔδωσα τὴν ἐπιστολὴν σου εἰς τὸν κ. Φαίωνα, ὁ ὁποῖος ἴσως θὰ γράψῃ δι' αὐτὸ τὸ θέμα.) Μεγαλυνθεῖσαν Ἑλλάδα (ὄχι· καλύμματα μόνον παλῶ τῶν νεωτέρων τόμων· δίδεις τὰ φυλλάδια καὶ ἓνα τέτοιον κάλυμμα εἰς οἰονδήποτε βιβλιοδετέον, καὶ σοῦ κάνει ἓνα τόμον χρυσόδετον.) Ὑπὲρ Πατρίδος (ἡ ἀπάντησίς σου θὰ παρέπεσε· πῶς ἡμπορῶ νὰ σοῦ δώσω τὰ εἶδημα, ἀφοῦ δὲν εἶδα τί ἔγραψες;) Τρελλὴν Ναυτοπούλαν (ὥραία ἡ ἐπιστολή σου· ἄλλως εἰς τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας!...) Ρεῦμα τοῦ Ἑλλησπόντου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Ματωμένο Ἡλιοβασιλεμα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2αν Ἰουνίου ἀπάντησά εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 150οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων
Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2ας Αὐγούστου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

326. Λεξιγραφος

Πᾶσα ὑπαρξίς τὸ πρῶτον,
Γῆ σπαρτὴ τὸ δευτέρον μου.
Καὶ γνωστὸν ἄγριον ζῶον
Θὰ ἰδῇς ἐστὶ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυστηριώδους Σταμπούλ

327. Συλλαβόγραφος

Ἐὰν φθόγγον μουσικόν
Σύμφωνον καὶ κτητικόν,
Λύττα μου, ἐνώσῃς,
Τῆς Ἑλλάδος ποταμὸν
Θὰ μᾶς φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

328. Στοιχειοτονόγραφος

Πόλις εἶμαι γῆν Γαλλίαν·
Ἄν ἀλλάξῃς ἓνα στοιχεῖον
Καὶ τὸν τόνον μου κινήσῃς,
Θὰ ἀκούσῃς μάγουρίαν
Νὰ μουγγρίξῃ ἓνα θηρίον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰολικῆς Κιθάρας

329. Πυραμῖς

+ Καθέτως πᾶν ὅ,τι εὐωδιάζει.
+ = Μικρὸν τετράποδον.
+ = Αὐτοκράτορ τῆς Ρώμης
+ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
****+**** = Κάτοικος πόλεως ἑλλήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιγαντοπάχου Ἑλληνος

330. Φύρδην - Μίρδην

Ράστωγι δ' εἶα λαπὺλ δαδισκόνουρε.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἡλιοβασιλέμα

331.—336. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαχῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεῖ ἀναγραμματομοῦ, ἀλλὰ τῶσαι λέξεις:

Ἄκων, μηρὸς, ὄσος, πήρα, ἔρις, μένος
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρους

337. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν θεάν:

1, Θεὸς τῶν δασῶν 2, Ἀσθένεια 3, Ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων 4, Κτητικὴ ἀντωνυμία 5, Οἰκιακὸν σκεῦος 6, Χερσάνθηος ἐλληνική 7, Πτηνὸν ἀρπακτικόν 8, Νῆσος ἐλληνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑνετικῶ Λέοντος

338. Μικτόν

μ - πς - α - εο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληγωμένου Ἡπειρώτου

339. Γριφός

λε	λε	λε	λε	λε	ος
	λε		λε		ος
ή	λε	λε	ή	ναίν	ος
	λε		λε		ος
λε		λε			ος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 13 καὶ 14

152. Πήλιον (πῖ, Λυών).—153. Ἄπιον α, πῖ, ὦν).—154. Πύρρος-Πύρρος. (155. Α Σ Σ 156. Μηδὲνα πρὸ

τοῦ τέλους μακάριζε. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχας δεξιόθεν, ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐκ τῶν ἄνω ἐναλλάξ).—157. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ (ράσον, ἱατρός, Σάμος, Τάμεσις, Ὀμηρος, Μάιος, ἔτος, ναός, Ἡρα).—158. ΠΑΛΟΣ-ΡΙΝΟΣ (Πόρος, Ἀγῆσιλαος, Δάντης, Ὀνος, Σίχυρος).—159. Τὸ δις ἐφαρμακεῖν οὐκ ἀδύνατον σοφῶς.—160. Δουλεμένα ξηλεμένα. (δουλ ε μ ἓν α ξηλ ε μ ἓν α.)

161. Ἀσπασία (ἀς, πᾶς, ἱα).—162. Σῶν (σύ, ὦν).—163. Κόθηρα-Θήρα.—164. Ὀρνις.

165. Π Ε Ν 166. Κ Α Τ Α
Η Γ Α Α Ι Α Σ
Ν Χ Κ Τ Α Φ Π
Ε Υ Τ Ε Ρ Π Π Α Σ Η Ρ
Λ Α Ι 167-169. 1. Φοδὸς
Ε Ι Ο τοὺς Ἀναούς καὶ
Π Σ Σ δῶρα φέροντας. 2.
Λεγε τὴν ἀλήθειαν καὶ πικρὰ ἤ. 3. Ζητιὰν αἰροῦ μάλλον ἢ κέρδος αἰσχρόν.—170. ΝΟΜΟΙΣ ΠΕΙΘΟΙ (Νίκη, Ὀλον, Μῶσις, Ὀρος, Ἰσμός, Σκότος, Πολύς, Εἰρήνη, Ἰσχνός, Θέρος, Ὀλιγαρχία, Ὑψηλός).—171. Ἡ γλῶσσα λαλόνουσα τάληθῃ λέγει.—172. Διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐπιμονῆς νικᾷ τις τὰς δυσκολίας (διὰ-τις ὑπὸ μόν εἰς κα-ὑπὸ μόν εἰς-νῖ κα-τ' εἰς τὰς-δυσκολίας.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον ἐλήφθησαν ἀπὸ 27 Μαΐου—2 Ἰουνίου

ΑΘΗΝΩΝ. Θωμᾶς Α. Δοξιάδης, Κούλα Α. Κονταρίνη, Σπ. Α. Κονταρίνης, Δημ. Σ. Πατρόπουλος, Γ. Ζαγλακίδης, Γ. Χ. Πουλάκος, Ι. Χ. Πουλάκος, Λευκὴ Περιστέρα, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Ματωμένο Ἡλιοβασιλεμα, Δ. Κ. Κυπριαδῆς, Ἀφροδίτη Α. Κοττοῦ, Ἀλέξ. Ε. Δράκος.

ΑΜΑΔΙΑΔΟΣ. Ἀλέξ. Ι. Χαντζής. ΒΩΛΟΥ. Φραγ. Σαμαράς, Γεώργ. Ι. Ἡλίας. ΚΑΒΑΛΛΑΣ. Γεώργ. Κ. Μαντάμας. ΚΑΛΑΜΟΝ. Μεσοσηνακὴ Ἀκτὴ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Μαρία Κ. Καμβύσα.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Φιλ. Σπ. Πολλάτος, Σπυρ. Γ. Σιμάτος. ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ. Ἰωάννα Σ. Κοσμετάτου. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ. Ἀριστ. Κ. Βούλαρης, Κων. Γ. Ποδότας.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Αἰκατ. Α. Λοιδωρίκη. ΝΑΥΠΑΙΟΥ. Στ. Θ. Ἀντωνιάδης, Α. Παβέλλας.

ΟΔΗΣΣΟΥ. Ἡρώς τῶν Βαλκανίων. ΠΑΡΓΑΣ. Ἀντιγόνη Μ. Ταῖκου. ΠΑΤΡΩΝ. Ἀνδρ. Α. Ἡλιόπουλος, Ἐλφρεδίν-στα Ρενέ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Μαρία Σταυριοπούλου, Μίμης Κωνσταντινίδης, Παν. Α. Ψύλλας, Νικ. Κ. Νικολόπουλος, Πάγος Χ. Κολυβάς, Ἀχιλ. Λεωντανάκος, Διον. Ἀν. Λοβέρδος, Δ. Α. Σταματιάδης, Βασ. Α. Μάλτας, Ἀγγ. Λεονάρδος, Γεώργ. Ἀττάρο.

ΣΥΡΟΥ. Σίμος Ἀθ. Θεοδώρου. Ἀγγελικὴ Σ. Σίδερη, Ν. Ι. Βάτης, Ἡρ. Χατζηγιάννης. ΧΙΟΥ. Λεων. Α. Μπουμπάρης, Παντ. Μ. Ροζάκης, Δημ. Ἀλ. Παντέλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΑΡΙΣΤΕΙΑΝΗΣ Κ. ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ ἐν Κυπριασίᾳ καὶ ΑΓΓΕΛΙΚΗ Κ. ΣΙΔΕΡΗ ἐν Σύρῳ οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1914 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1914, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.